

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 42/2026-32

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených Mgr. et. Mgr. Líviou Šouc Kostovou, advokátkou, Pod Donátom 5, Žiar nad Hronom, proti (i) rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 19C/67/2022-322 zo 16. augusta 2024 a Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15Co/137/2024-370 z 23. apríla 2025 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/160/2025 z 25. septembra 2025 a (ii) uzneseniam Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 5C/48/2025-26 z 30. septembra 2025 a Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17Co/123/2025-66 z 27. novembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 14. januára 2026 domáhajú vyslovenia porušenia základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov v dvoch civilných sporoch, v ktorých dvoma žalobami žiadali proti tým istým žalovaným určiť svoje vlastnícke právo k rodinnému domu s pozemkami.

2. V prvom spore najvyšší súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením z 25. septembra 2025 ako oneskorene podané odmietol dovolanie sťažovateľov proti rozsudku z 23. apríla 2025, ktorým krajský súd na odvolanie sťažovateľov potvrdil ústavnou sťažnosťou namietaný rozsudok zo 16. augusta 2024, ktorým okresný súd zamietol prvú žalobu sťažovateľov o určenie vlastníckeho práva. V druhom spore okresný súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením z 30. septembra 2025 konanie o druhej žalobe sťažovateľov zo septembra 2025 zastavil pre prekážku veci rozhodnutej (§ 230 Civilného sporového poriadku). Krajský súd na odvolanie

sťažovateľov ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením z 27. novembra 2025 toto uznesenie okresného súdu potvrdil.

3. Podľa sťažovateľov v druhom konaní súdy dospeli k nesprávnemu a nedostatočne zdôvodnenému záveru o tom, že rozhodnutiu o ich druhej žalobe bráni prekážka veci rozhodnutej. Sťažovatelia ústavnou sťažnosťou namietané rozhodnutia v prvom spore považujú za súčasť reťazca zásahov, ktoré viedli k faktickému odopretiu účinnej ochrany. Sú toho názoru, že bližšie nešpecifikované okolnosti doručovania rozsudku krajského súdu, poučenia o dovolaní a podania dovolania neboli zohľadnené ústavne konformne.

II.

4. V rozsahu proti rozsudkom okresného súdu o zamietnutí prvej žaloby sťažovateľov, krajského súdu o potvrdení tohto rozsudku a najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sa argumentácia sťažovateľov obmedzuje len na to, že tieto rozhodnutia sú súčasťou reťazca zásahov do ich práv a uznesenie najvyššieho súdu ústavne konformne nezohľadnilo bližšie nešpecifikované okolnosti. Podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavná sťažnosť musí obsahovať konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo dôjsť k porušeniu základných práv a slobôd. Z argumentu o súčasti reťazca zásahov a bližšie neopísaných okolností podania dovolania nemožno vyvodit' konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo rozhodnutiami všeobecných súdov v prvom konaní dôjsť k zásahu do ústavných práv sťažovateľov. Ústavná sťažnosť tak v tejto časti nemá zákonom o ústavnom ustanovené náležitosti, a preto bola podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

5. O porušení základných práv a slobôd sťažovateľov ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením okresného súdu o zastavení konania o ich druhej žalobe bol na ich odvolanie príslušný rozhodnúť krajský súd. Ústavná sťažnosť je tak proti tomuto uzneseniu okresného súdu podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde neprípustná, a preto bola v tomto rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietnutá. Sťažovatelia namietajú porušenie svojich ústavných práv uznesením krajského súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu o zastavení konania, čo viedlo k tomu, že o ich žalobe nebolo vecne rozhodnuté. Právnym prostriedkom nápravy porušenia ich ústavných práv týmto uznesením krajského súdu je dovolanie, ktoré je podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane uskutočňovať procesné práva v miere porušenia práva na spravodlivý proces. Z ústavnej sťažnosti využitie dovolania ako právneho prostriedku nápravy proti uzneseniu krajského súdu nevyplýva, a preto je ústavná sťažnosť proti uzneseniu krajského súdu podľa § 132 ods. 1 neprípustná a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2026

Robert Šorl
predseda senátu